

[Електронний ресурс]. - Режим доступу:
http://konference.nvsu.ru/konffiles/360/CHast_8_Filologiya_Lingvistika.pdf

Мельніченко Б.В.

Державний біотехнологічний університет

ПРАВА ЛЮДИНИ В АНТИЧНОСТІ

Права людини дуже важливі в житті людини. Вся наша діяльність можлива, тому що ми маємо правову свободу та правову основу. Ось чому ми повинні боротися і захищати наші дорогоцінні права. Завдяки їм ми живемо, працюємо, вчимося тощо. Людство досягло значних успіхів у захисті прав і свобод людини, поступово обмежуючи всевладдя країни, поширюючи принцип рівності на все більше людей та їхні стосунки.

Західна філософія бере початок у Древній Греції і Древньому Римі. З часів Давньої Греції поступально почало зароджуватись поняття прав людини, що відображається в філософській думці тогочасних мислителів. Змінювалось сприйняття місця людини у державному та соціальному житті. У працях давньогрецьких мислителів-софістів ще у VI–V ст. до н.е. були закладені й основи концепції природного права, розвинуті згодом філософами та юристами Стародавнього Риму.

Християнство дало світу деякі гуманітарні принципи поєднавши концепцію прав людини з релігійними та моральними цінностями. Вважається, що поняття природного права сягає давніх часів. Гомер, Гесіод, Піфагор, Платон, Аристотель та інші говорили про природне право. Ідея природного права отримала особливий розвиток у стоїків, які вважали, що останні є продуктом божественної думки, що пронизує Всесвіт. Природне право як вираз божественної волі, розуміється людським розумом, залишається незмінним і є обов'язковим для всіх людей. Але цікавий етап розвитку природного права, який ми аналізуємо, можна простежити ще в середньовіччі, тому середньовічні богослови перейняли цю давню спадщину для власних цілей. Межі влади монарха повинні бути розвинені та зміцнені, щоб він підкорявся Богу і таким чином підкорявся деяким законам, які монарх не може порушувати.

Як ми вже показали, поняття природного права має функцію обмеження влади. Певні базові інтереси окремої особи або групи людей знаходяться за межами юрисдикції держави. Так поводитися середньовічна церква і буржуазія під час буржуазної революції. Але після перемоги над феодализмом нові правлячі еліти прагнуть попрощатися зі своїми колишніми союзниками. Тому природно-правова традиція відступила за лаштунки, поступившись першістю правового позитивізму. Концепція природного права, прийнята в цьому відношенні, сягає давніх часів. Змішання нових політичних та економічних тенденцій, властивих етосу гуманізму, призвело до появи концепції «природних прав людини». Здобути популярність серед людей, що живуть у музичному середовищі. Це право надається особам самою природою, тому немає повноважень обмежувати чи скасувати їх.

Розглядаючи теорію «природного права», ми стикаємося з іншою суперечністю. Серед прав, гарантованих природою, їх зазвичай називають «правами власності». Загалом, це внесено до «Декларації прав людини» та «Декларації прав громадян. Сама природа не знає ні цих відносин, ні первісної форми суспільства. Якщо розглядати право власності як природну і нормально сформовану систему, то незрозуміло, навіщо нам потрібен правовий захист і суспільно необхідні відносини.

Слід також зазначити, що встановивши групу етичних імперативів, природне право стикається з проблемою їх несумісності. «Невідчужувані права власності» однієї особи можуть не мати нічого спільного з правом іншої особи на життя тощо. Тому у системі прав і свобод пріоритет надається соціально-економічним та культурним правам. Їх неможливо розпізнати й описати, оскільки вони є глибокою метафізикою, тобто перебувають за межами реального світу. «Природні права» — це посилення на етичні принципи без будь-якої розумної причини. Іншими словами, їх взагалі не існує. Це не що інше, як застаріла і суперечлива модифікація богословських концепцій Просвітництва, ця теорія сприяла буржуазній революції, яка замінила трансцендентного Бога трансцендентними націями, країнами, ідеями та законами. Природні права використовувалися протягом усієї історії. Природні права історично виконували функцію обмеження влади. Церковні богослови використовували божественне право, щоб обмежити сферу дії держави, а пізніше буржуазія намагалася використати природне право, вироблене з божества, щоб обмежити і поставити під сумнів монархію. Було зламано феодальне суспільство, змінився носій, що визначає права людини.

Метою лібералізму є не руйнування підвалин і обмежень влади, а максимізація останньої. Тому існує позитивістська правова концепція, яка обмежує права людини, яка фактично є сумішшю двох понять. Не можна повністю відмовитися від природних прав, оскільки вони надають легітимність республіці (так само, як Бог дарує монархію). Але природні права можна контролювати. Відтепер вони зумовлені не тільки природою. Права людини будуть закріплені в країні. У будь-якому випадку, ми помітили важливу особливість: права людини завжди дають підстави для певної поведінки. У будь-якому випадку, ми помітили важливу особливість: права людини завжди дають підстави для певних дій, які історично були пов'язані з боротьбою ідеологічних та соціальних груп за домінування.

Однією з основ ліберальної утопії була «свобода». Під останнім розуміли сукупність певних особистих економічних і політичних гарантій. Особливо це стосувалося гарантій підприємництва та власності, які абсолютна монархія не могла забезпечити задовільно. Гарантом мала бути держава-республіка. Під рівністю розуміли також «рівність перед законом» і, відповідно, «рівність прав». Фактична реалізація мала стати результатом змагання, боротьби. Права людини, так чи інакше, є гарантією особистості. В обмін на свою легітимність держава обіцяє нам надати певні свободи та пільги. Проте, як відомо, права людини, та й закон загалом, постійно порушуються. Таким чином, завдання емансипаційних

сил — створити такі умови і таке суспільство, за яких людина матиме гідне та якісне життя, а не право на них. Вступаючи в боротьбу за «права», ми повинні пам'ятати (і говорити про це!), що ми боремося за власне життя. Формуючи дискурс «справжніх свобод», ми підриваємо фундамент ліберального суспільства з його «правами-гарантіями» і створюємо суспільство, де легітимність забезпечуватиметься гідним людським життям, а не обіцянками такого життя.

Отже, суть у тому, щоб боротися за свої інтереси. Окремим випадком останнього є свободи, які можуть бути розширені при належному балансі сил пригноблених і гнобителів. Проте кінцевий інтерес кожного полягає в гармонії інтересів усіх, суспільстві взаємодопомоги, де не буде потреби в законі. Захищаючи сьогодні наші свободи, ми повинні пам'ятати, що їх реальна і найширша реалізація можлива лише в суспільстві без примусу та експлуатації людини людиною.

Література.

1. Бандурка О. М. и др. Історія держави та права зарубіжних країн: підручник. – 2020.

2. Воронянський О. В. Становлення системи державної влади в Україні як результат боротьби груп інтересів //Вісник Харківського національного університету імені ВН Каразіна. Серія: Питання політології. – 2011. – №. 18. – С. 128-134.

3. Воронянський О.В. Основи правознавства: Навчальний посібник/ О.В.Воронянський, Г.В.Борисов, Ю.В.Зайончковський. – Х.: Парус, 2005. – 368 с.

4. Kobelieva D., Moisieiva N., Omelchenko H. Capitalism and modern society in the historical and philosophical concept of YN Harari. – 2020.

5. Lohvynenko Y. S. Історія держави і права України: практикум. – 2017.

6. Моїсєєва Н. І., Омельченко Г. Ю. Комунікаційна діяльність в структурі соціально-комунікаційного знання. – 2017.

7. Пилипенко С. Г. Модуси сучасної культури в інформаційному просторі / С. Г. Пилипенко // Сучасне суспільство. — 2013. — Випуск 1. — С. 120–128.

Науковий керівник
д. екон. наук Моїсєєва Н.І.

Моголівець А.С

Державний біотехнологічний університет

ФОЛЬКЛОРНЕ ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Національна система виховання ґрунтується на міцних підвалинах культури рідного народу минулих епох і сучасності і саме вона найбільшою мірою сприяє соціальному престижу інтелектуальності, освіченості та інтелігентності як складників духовного виховання сучасної молоді.

Головна мета національного виховання на сучасному етапі - передання молодому поколінню соціального досвіду, багатства духовної культури народу,